איסורא דומיא דהתירא. מה שמתיר אבודה ממנו ומכל אדם ע"כ לא איצטריך קרא בידע ומתיאש דהא אפילו במצויין אצל כל אדם מותרת ביאוש אצל לא איצטריך אצל כי לא ידע ואע"ג דלכי ידע לא מתיאש אפי' אם יש בו סימן כיון שהיא אבודה מכל אדם ה"נ איסורא דהיינו מצוייה אצל כל אדם דאסור כה"ג דלא (ב) ידעינן דמיאש בין יש בו סימן בין שאין בו סימן ואין להתיר אצל דמיאש קודם דאתא לידיה דשריא רחמנא: **מאחר** דאיתותב רבא בו'. בשלמא לרבא אע"ג דאותם שאתה אילן או בסמוך לאילן אסירי דאזוותו מוכיח עליו אבל תמרי שהרוח מוליכן ברחוק דלא שייך אזוותו מוכיח עליו אע"פ שבעלים שבורים שיפלו תחת האילן מ"מ אם היו יודעין שהרוח מוליכן מרחוק היו מתיאשין אצל לגביי הא הוי יאוש שלא מדעת שהבעלים שבורים שיפלו תחת האילן ולא יקחום עובדי דרכים משום דאזוותו מוכיח עליו ומשני דאפילו אותן שתחת האילן שרו אפילו לגביי ג) בתתרא דשביחי שקלים ורמשים דמיאש ול"ל דעבידי דנתרי כמו תאנים דאל"כ היו אסורים לגביי דהוי יאוש שלא מדעת דאינו סובר שיפלו כיון דלא עבידי דנתרי כמו זתים וחרובים דאסור כיון דלא עבידי דנתרי: **דלאו** בני מחילה נינהו **מאי.** בשלמא לרבא כיון דלכי גדלי מיאשי השתא נמי מיקרי יאוש: ד) **תיובתא** דרבא. רבא ידע שפיר הך ברייתא כדמשמע קלת לעיל (דף כא:) דקאמר בזוטו של יס כ"ע לא פליגי דשרי כדבעינן למימר לקמן אצל דלא דייק איסורא דומיא דהתירא:

[ב] **כרכתא** מאי. אם יש גדר סביב האילן מי שרו אותם שהרוח מוליך אותן חוץ לגדר דרך עליו הלא הבעלים שבורין שכולן יפלו תחת האילן ושם ישתמרו משקלים ורמשים:

אי דליבא סימן מאי מבריז. פירוש למה לריך להכריז המולא מאחר שהאבוד אין בו סימן ליתן ומשני דזה מכריז שאותו שאבד יתן סימן מקום וכן לקמן (דף כח.) דקאמר כדי שילך שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד היינו נמי שהמולא מכריז והאובד יתן סימן ה) אך קשה דבפרק אלו עוברין (דף מט: ושם ד"ה ויש) אמרינן ע"ה אין מכריזין על אבידתו והיאך אנו יודעין זה אם הוא של ע"ה ויש לומר דמיירי במולא במקום דשכיח ע"ה ורש"י שפירש דהמולא מכריז מקום שיאמר מצאתי חפץ במקום פלוני והוא יאמר חפץ פלוני ויקחנה ק"ק דהא תנן בפירקין (דף כח:) אמר אבידה ולא אמר סימנין לא אמר כלום אלמא במה שמכוין החפץ אינו סימן וי"ל דהתם נמי לאו משום שהוא חשוד לשקר שהפסיד חפץ אלא משום דא"ל כי היכי דאת אבדת חפץ ה"נ אימר אדם אחר הפסיד אבל הכא מהדרינן דאין רגילות ששני בני אדם אבדו חפץ זה כזה ובמקום אחד ולפרש"י הוה מכריז מקום דהכא פירושו ממש דומיא דמכריז מנין דשלהי פרק קמא (דף כ:): **ורבה** אמר מקום לא הוי סימן. ולפי דסבירא ליה לרבה מקום לא הוי סימן הולרך לומר דסי' העשוי לידרס לא הוי סימן:

אין

אין בכי יותן טעמא מאי לאו משום דלא אמרינן כיון דאיגלאי מילתא דהשתא ניחא ליה מעיקרא נמי ניחא ליה שאני התם דכתיב [1]כי יתן עד שיתן אי הכי רישא נמי התם ו)כדרב פפא דרב פפא רמי כתיב כי יתן וקרינן כי יותן הא כיצד בעינן כי יותן דומיא דכי יתן [א]מה יתן לדעת אף כי יותן נמי לדעת ת"ש ז)דא"ר יוחנן משום ז)רבי ישמעאל בן יהוצדק [2]מנין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת דכתיב [2]וכן תעשה לחמורו וכן תעשה לשמלתו וכן תעשה לכל אבידת אחיך אשר תאבד ממנו ומצאתה מי שאבודה הימנו ומצויה אצל כל אדם יצאתה זו שאבודה ממנו ואינה מצויה אצל כל אדם ואיסורא דומיא דהיתירא מה היתירא בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן שרא אף איסורא בין דאית בה סימן ובין דלית בה סימן אסורה תיובתא דרבא תיובתא ז)והלכתא כוותיה דאביי ח)ביע"ל קג"ם א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי וכי מאחר דאיתותב רבא הני תמרי דזיקא היכי אכלינן להו אמר ליה [3]כיון [א] דאיכא שקצים ורמשים דקא אכלי להו מעיקרא יאושי מיאש מנייהו ט)יתמי דלאו בני מחילה נינהו מאי אמר ליה באגא בארעא דיתמי לא מחזקינן מוחזק ועומד מאי כרכתא מאי אמר ליה י)אסירן: כריכות ברה"ר הרי אלו שלו: אמר רבה ואפילו בדבר שיש בו סימן אלמא קסבר רבה סימן העשוי לידרס לא הוי סימן רבא אמר ה)לא שנו אלא בדבר שאין בו סימן אבל בדבר שיש בו סימן חייב להכריז אלמא קסבר רבא סימן העשוי לידרס הוי סימן ואיכא דמתני להא שמעתא באנפי נפשה סימן העשוי לידרס רבה אמר לא הוי סימן ורבא אמר ו)הוי סימן תנן כריכות ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז ה"ד אי דלית בהו סימן ברה"י מאי מכריז אלא לאו דאית בהו סימן וקתני ברה"ר הרי אלו שלו אלמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן תיובתא דרבא אמר לך רבא לעולם דלית בהו סימן ודקא אמרת ברה"י מאי מכריז מכריז מקום ורבה אמר מקום לא הוי סימן דאיתמר מקום רבה אמר לא הוי סימן ורבא אמר ו)הוי סימן ת"ש כריכות ברה"ר הרי אלו שלו ברה"י נוטל ומכריז ח)והאלומות בין ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכריז רבה היכי מתרץ לה ורבא היכי מתרץ לה רבה מתרץ לטעמיה בסימן ורבא מתרץ לטעמיה במקום רבה מתרץ לטעמיה בסימן כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו משום

דמדרסא

לה. רבה דאמר טעמא דרה"ר משום דנדרס מאי שנא אלומות: ורבא. דמוקים לכריכות כשאין בו סימן מאי שנא כריכות ומאי שנא אלומות: **רבה מתרץ לטעמיה.** דטעמא ו) דרשות הרבים דכריכות משום סימן ובדבר שיש (ח) בה סימן: **במקום.** טעמא דכריכות ו) ברשות הרבים משום מקום ובדבר שאין בו סימן:

דמדרסא

עין משפט נר מצוה

יט א מיי' פ"ח מהלכות טומאת אוכלין הל' ב ופי"ב הלכה ח:
כ ב מיי' פי"ח מהלכות גזילה ואבידה הלכה י סמג עשין עד טוש"ע ח"מ סי' רנו סעיף ז:
כא ג ד מיי' פט"ו מהל' גזילה ואבידה הל' ט"ז סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רס סעיף ו:
כב ה מיי' שם הל' ח סמג שם טוש"ע ח"מ סי' רסב סעיף ח:
כג ו מיי' שם:
כד ז ח מיי' שם הל' י ופי"ג הל' ה סמג שם טוש"ע שם סעיף ט וסי' רסז סעיף ז:

רבינו חננאל

יותן; פי' סימן העשוי לידרס כגון קשירת כריכות וכיוצא בהן שאם ידרסו יותרו הקשרים ובטל הסימן. וקתני סימן העשוי לידרס רבה אמר לא הוי סימן ודינו כדין דבר שאין בו סימן ורבא אמר הוי סימן. ואקשי' עליה דרבא ממתני' דקתני כריכות ברשות הרבים הרי אלו שלו ברשות היחיד נוטל ומכריז מאי לאו דאית בהו סימן העשוי לידרס וברשות הרבים דשכיחי רבים דדרסי עליה ובטיל מיאש לפיכך הרי אלו שלו אבל ברשות היחיד דלא מידרסי חייב להכריז אלמא סימן העשוי לידרס לא הוי סימן ודחי רבא לא מתני' בדליכא בהו סימן כלל וברשות היחיד אמאי מכריז מכריז מקום שהמקום הוא הסימן. ורבה אמר מקום לא הוי סימן. פי' מינשתפי מתגלגלין ברגלי בני אדם. פי' כיון דיקירי לא מינשתפי כיון שהן כבדים אינן מתגלגלין ברגלי בני אדם

מסורת הש"ס

א) קדושין נט:, ב) לקמן מז., ג) [ל"ל ר' שמעון וכ"ה בילקוט], ד) [קידושין נב. בבא קמא עב. סנהדרין מז.], ה) [פסחים נ:], ו) ס"א דלה"ק, ז) ס"א בהה"ק, ח) ס"א כיון דאיכא אחרא, ט) [ל"ל קודם ד"ה מאחר],

תורה אור השלם

1 וְכִי יִתֵּן מַיִם עַל זָרַע וְנָפַל מִנִּבְלָתָם עָלָיו יִטְמָא הוּא לָכֶם: ויקרא יא לח
2 וְכֵן תַּעֲשֶׂה לַחֲמֹרוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְשִׂמְלָתוֹ וְכֵן תַּעֲשֶׂה לְכָל אֲבֵדַת אָחִיךָ אֲשֶׁר תֹּאבַד מִמֶּנּוּ וּמְצָאתָהּ לֹא תוּכַל לְהִתְעַלֵּם: דברים כב ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה רבה ממרן וכו' שיש בו סימן: (ב) תוס' ד"ה איסורא וכו' ולא ידע דמיאש בין:

גליון הש"ם

גמ' ביע"ל קג"ם. עיין שבת דף קנה ע"א תוס' ד"ה והלכתא: שם יתמי דלאו בני מחילה. עיין כ"ב דף קמג ע"ב תוס' ד"ה ואם: תום' ד"ה אי דליבא כו' אך קשה. עיין תשובת רשד"ש מי"ד סימן ר"ע:

הגהות הגר"א

[א] גמ' דאיכא כו'. נ"ב מחמת מחיקותם. רמב"ם. משא"כ שאר פירות. מ"מ: [ב] תוס' ד"ה כרכתא כו'. נ"ב אבל הרמב"ם כתב אם הקפיד והקיף כו' שהי' גילה דעתו שלא מחל:

מוסף רש"י

מנין לאבידה ששטפה נהר שהיא מותרת. הואיל ומתיאשו הבעלים (ב"ק סו.).